

מעקב אחר פסיקה לתאריכים 01/03/2018-19/02/2018

עע"מ 7484/16 המוסד לביטוח לאומי נ' שמעון מוחני (פורסם בנבו, 21.02.2018): ערכאה: בית המשפט העליון מפי כבוד השופט סולברג

בית המשפט העליון, מפי כבוד השופט סולברג, קיבל ערעורו של המוסד לביטוח לאומי (להלן: המל"ל), שעניינו בגובה שכר הטרחה שנפסק בביהמ"ש המחוזי בתל אביב יפו (בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים) לבאי כוח המשיב, בגין ייצוגם במסגרת תובענה ייצוגית שנדחתה לאחר מתן הודעת חדילה מהמל"ל. השופט סולברג קבע כי יש להפחית את גובה שכר הטרחה ב-30% מהסכום שנפסק.

המדובר בבקשה לאישור תובענה ייצוגית שהוגשה נגד המל"ל בתאריך ה-6.9.15, להשבת סכומים שגבה שלא כדין, מכוח פרט 11 לתוספת השנייה לחוק תובענות ייצוגיות (להלן: החוק).¹ בבקשה נטען כי המל"ל הפר את סעיף 14(ה) (4) לחוק ביטוח בריאות ממלכתי,² בכך שביצע גביית יתר תוך ניכוי כפול של דמי ביטוח בריאות (הן מקצבת זקנה והן מהכנסת המבוטח) ממבוטחים אשר זכאים לקצבת זקנה ועודם עובדים. בתאריך ה-26.1.16 הוגשה הודעת חדילה מטעם מל"ל וביהמ"ש התבקש בהתאם לסעיף 9(ב) לחוק לדחות את הבקשה. המל"ל הדגיש שהסדרת העניין בוצעה שלא נוכח הגשת הבקשה אלא על פי תכנית עבודה קודמת וכי יחדל מגביית היתר. כמו כן, התחייב להשיב את הסכומים שנוכו ביתר לתקופה של שבע שנים אחורה ממועד הגשת התובענה, וזאת למרות שעל פי סעיף 21 לחוק לא ניתן לחייבו בהשבה לגבי תקופה העולה על שנתיים.³

ביהמ"ש המחוזי, מפי כבוד השופט אליהו בכר, אישר את הודעת החדילה והשתמש בסמכות המוקנית לו בסעיף 9(ג) לחוק ופסק גמול לתובע המייצג 1 בסך 100,000 ₪, לתובעת המייצגת 2 בסך 20,000 ₪ ושכ"ט לבאי כוחם בסך מיליון ₪.⁴ על אף שניתן היה לחייב את המל"ל לתשלום גמול ושכר טרחה לפי שיטת האחוזים,⁵ הוחלט שלא להשתמש בה בשל נסיבותיו המיוחדות של המקרה, מהירות ההליך והאינטרס שבשמירה על הקופה הציבורית. יחד עם זאת, בשל העובדה שהשנים בהם המל"ל נהנה מגביית יתר עולה לאין שיעור על השנים שבכוונתו לפצות עליהן נפסקו גמול ושכ"ט גבוהים כאמור. הגמול לתובעת המייצגת 2 נקבע על הצד הנמוך בשל היעדר הודעה מוקדמת מצידה למל"ל.

בערעור וערעור שכנגד, הפחית כאמור ביהמ"ש העליון את שכר הטרחה בקובעו כי בימ"ש קמא שגה בכך ששקל את ה"הנאה" של המל"ל מגביית היתר מהתקופה שמעבר לשבע שנות ההשבה. זאת, משום שהמל"ל אינו מי שנהנה מסכומי הכסף אותם גבה אלא משמש צינור להעברת הכספים לקופות החולים, והציבור הוא שיפגע מחיובו יתר על המידה. בנוסף, החוק אינו מאפשר להתחשב בסכומים שנגבו בתקופה העולה על 24 חודשים וקל וחומר כאשר עסקינן בתקופה שמעבר לשבע שנים. סוגיה זו נידונה אף בפרשת מי הגליל⁶ כחלק מדיון בדרך היישום הראויה של שיטת האחוזים בפסיקת שכ"ט וגמול לאחר חדילת רשות. באותו עניין נקבע, שניתן לקבוע גמול ושכ"ט כאחוז מהנזק העתידי המשוער שנמנע עקב הגשת התובענה, אך באופן המוגבל ל-24 חודשים קדימה, או כאחוז מהסעד שהיה נפסק לטובת הקבוצה אילו התקבלה התביעה באופן המוגבל ל-24 חודשים אחורנית. כך או כך, בתביעה שכזו לגמול ושכ"ט, סכום

¹ חוק תובענות ייצוגיות, תשס"ו-2006.

² חוק ביטוח בריאות ממלכתי, תשנ"ד-1994.

³ ת"צ (מינהליים ת"א) 6421-09-15 שמעון מוחני נ' המוסד לביטוח לאומי, פס"ו 3 ו-5 לפסק דינו של השופט בכר (פורסם בנבו,

26.06.2016), (להלן: עניין מוחני).

⁴ עניין מוחני, פס"ו 17.

⁵ שיטה במסגרתה נקבע שכר הטרחה כאחוז מסוים מהסעד שנפסק לטובת הקבוצה, להבחנה בין שיטת האחוזים לשיטת שכר שעה מותנה ראו אלון קלמנט, "קווים מנחים לפרשנות חוק תובענות הייצוגיות, התשס"ו-2006" הפרקליט מט 131, 169-170 (תשס"ז).

⁶ עע"מ 2978/13 מי הגליל - תאגיד והביוב האזורי בע"מ נ' יוסף אחמד יונס, סי' נג' לפסק דינו של כב' המשנה לנשיאה רובינשטיין (פורסם בנבו, 23.07.2015), (להלן: פרשת מי הגליל). ערעור על פסיקת ביהמ"ש המחוזי, שדחה בקשה לאישור תובענה ייצוגית בגין חדילת המערערת מגביית יתר של ריביות שעליה התבססה התובענה. במוקד הערעור עמדה סוגיית פסיקת הגמול ושכ"ט במקרי חדילת רשות והשפעת היעדר פנייה מוקדמת לרשות על גובה סכומים אלו. יצוין כי התקבלה בקשה לקיים דיון נוסף אשר טרם נדון, דנ"מ 5519/15 יוסף אחמד יונס נ' מי הגליל - תאגיד המים והביוב האזורי בע"מ.

ההשבה מוגבל לתקופה של שנתיים כמקובל במקרים בהם מתקבלת התובענה הייצוגית לגופה ובאופן המקביל להוראת סעיף 21 לחוק. אם כן, בשל השגגה האמורה, ההליך המשפטי המהיר המעיד על הטרחה הנמוכה שנדרשה מהתובעים המייצגים ובאי כוחם, והאינטרס שבשמירה על הקופה הציבורית, שכר הטרחה הופחת ב-30%. עוד צוין, שלולא אופן ההתנהלות החמור של המל"ל – גביית היתר מלכתחילה, אופן תיקונה בעצלתיים ובדיעבד, אי ביצוע בדק בית, אי מציאת פתרון ממוחשב שימנע כליל ניכוי כפול ועוד, היה מופחת שכר הטרחה עד למחצית הסכום.⁷

באשר לטענת המערערים שכנגד, לפיה שגה בימ"ש קמא כשלא קבע את הגמול ושכר הטרחה לפי שיטת האחוזים, קבע ביהמ"ש העליון שככלל אין ביהמ"ש חייב לפסוק שכ"ט וגמול על פי שיטה מסוימת ובפרט במקרה דנא מוצדק היה שלא להשתמש בה. זאת, משום שבכורתה ניתנה לה כדי לתמרץ את עורך הדין המייצג למקסם את טובת הקבוצה תוך תלייתה בשכרו שלו. במקרה זה, באי הכוח המייצגים לא תרמו לחדילת המל"ל ולהסכמתו להשבה עבור שבע שנים ולכן אין הצדקה לגזירת שכרם מן התועלת שצמחה לחברי הקבוצה.⁸ שיטת האחוזים אומצה במשפט הישראלי כשיטה המובילה לפסיקת שכ"ט בעניין רייכרט,⁹ לאור הקשר הישיר בין הגמול לחברי הקבוצה לבין שכר עורך הדין והתמריץ שיש בה להגשת תובענות ייצוגיות והשאת תועלתם של חברי הקבוצה. שיטה זו הועדפה על פני שיטת החישוב על פי שעות, לפיה מחושב שכר הטרחה על פי כמות השעות שהשקיע עורך הדין בתובענה.

פרופ' קלמנט במאמרו,¹⁰ ביכר אף הוא את שיטת האחוזים הן בשל הפשטות שבה, והן בשל התמריץ שהיא יוצרת לעורך הדין להגדיל את טובת הקבוצה לאור הצימוד בין השניים. עם זאת, הודגש חסרונה בכך שבתביעות שסכומן גבוה יקבל עורך הדין שכ"ט גבוה למרות שהשקעתו הייתה מועטה, ולהיפך בתביעות שסכומן נמוך, בשל היעדר הקשר הישיר בין השקעת עו"ד לשכ"ט שיקבל. ניכר, כי פסיקת ביהמ"ש דומה לעמדה זו במובן הזה שהסיבה להפחתת שכר הטרחה היא מידת ההשקעה הנמוכה של עורך הדין בניהול התובענה. עם זאת, בעוד שקלמנט מציע להפחית את האחוזים משכר הטרחה מקום בו עורך הדין לא תרם להשאת רווחי הקבוצה, בית המשפט במקרה דנא בחר לזנוח את עיקרון האחוזים כליל ולהשתמש בדרך חישוב אחרת. סוגיה זו נידונה אף בפרשת מי הגליל בה הוחלט להותיר את שיטת חישוב הגמול ושכ"ט לשיקול ביהמ"ש בהתאם לנסיבות הקונקרטיות של כל מקרה. בתוך כך, ביהמ"ש רשאי, אך אינו חייב, לפסוק ע"פ שיטת האחוזים, תוך שימת לב לשיקולים המנויים בסעיפים 22 ו-23 לחוק, ותוך שמירה על הקופה הציבורית.¹¹

עוד קבע ביהמ"ש, כי צדק בימ"ש קמא בקביעתו להעמיד את שיעור הגמול שנפסק לתובעת המייצגת 2 על הצד הנמוך בשל היעדר פנייה מוקדמת מצידה לרשות בדבר הגשת התובענה.¹² זאת, בהתאם להלכה שנקבעה בעניין מי הגליל, לפיה הכלל בתובענה ייצוגית נגד רשות מנהלית הוא כי יש להקדים פנייה לרשות והיעדר פנייה כאמור, למעט מקרים חריגים, יתבטא בפסיקת גמול ושכר טרחה מופחתים לתובע המייצג ובא כוחו.

תצ (ח"י) 17-03-45927 טל לדרמן נ' עמית החזרי מס בע"מ (פורסם בנבו, 18.02.27): ערכאה: בית המשפט המחוזי בחיפה, מפי כבוד השופט רון סוקול

⁷ עניין המל"ל, פסי' 18-19.

⁸ שם, פסי' 17.

⁹ עא 2046/10 עזבון המנוח משה שמש נ' דן רייכרט, פסי' 7 לפסק דינו של כבוד השופט גרוניס (פורסם בנבו, 23.5.2012), (להלן: עניין רייכרט).

¹⁰ אלון קלמנט, "קווים מנחים לפרשנות חוק תובענות הייצוגיות, התשס"ו-2006" הפרקליט מט 131, 169-170 (תשס"ז).

¹¹ פרשת מי הגליל, סי' ידי לפסק דינו של כבי המשנה לנשיאה רובינשטיין.

¹² עניין המל"ל, פסי' 16. נקבע, כי מנספחי התובענה הייצוגית ניתן ללמוד כי נעשתה פנייה מוקדמת בדבר הגשת התובענה הייצוגית למל"ל טרם הגשתה מצד התובע 1 אך לא מצד התובעת 2 ונושא זה ימצא ביטוי במסגרת הגמול שיפסק עבור כל אחד.

בית המשפט המחוזי בחיפה, מפי כבוד השופט סוקול, דחה על הסף בקשה לאישור הסדר פשרה, בתובענה ייצוגית שהוגשה כנגד משיבות 1-3 (חברות שליבת פעילותן היא בתחום הביטוח הפנסיוני, יעוץ פנסיוני והחזרי מס) ומשיב 4 שהינו בעל השליטה והמנהל של המשיבות, שהוגשה בתאריך ה-21.03.17.

עניינה של התובענה בטענת המבקשים כי המשיבות הפרו את סעיף 30(א)(ב) לחוק התקשורת¹³ בכך ששלחו אליהם בשנת 2016 מסרוני פרסומת ללא קבלת הסכמתם מראש באופן שגרם להם לטרדה והצקה. עוד נטען, שאף אם המשיבות רשאיות לשלוח מסרוני פרסומת, עליהן לעמוד בהוראות החוק דוגמת ציון דרכי יצירת קשר לצורך מתן הודעת סירוב.¹⁴ בתאריך 03.10.2017, לאחר שנוהלו מגעים בין המבקשים למשיבים, הגישו הצדדים בקשה לאישור הסדר פשרה, ובהמשך הוגש הסדר פשרה מתוקן עליו נסובה החלטה זו.

בבקשה לאישור ההסדר, הצהירו הצדדים כי בתקופה עליה נסובה התובענה התקשרו המשיבות עם גורם פרסום חיצוני, והוא שפעל לפרסומן ושיווקן. בהתאם, המשיבות הצהירו כי אין בידיהן נתונים על מספר נמעני המסרונים ואין דרך לאתרם שכן אינן מכירות את דרכי השיווק של אותו גורם. בנסיבות אלו, ומשהתברר למשיבות כי יתכן ושליחת המסרונים נעשתה שלא כדין, הסכימו להגיע להסכם פשרה. הקבוצה הוערכה בכ-11,700 נמענים¹⁵ תוך הנחה שלכל נמען מגיע פיצוי בשווי 50 ש"ח. באשר למנגנון חלוקת הפיצוי, הואיל ולטענת הצדדים הם לא יודעים את זהות הנמענים וניתן להסתפק בקביעת פיצוי בדרך אחרת,¹⁶ נקבע שהפיצוי ישולם על ידי מתן הטבות משני סוגים: חודש התחברות חינם לרשת האינטרנט ל-1,200 לקוחות של חברת עמית והנחה ל-480 הלקוחות הראשונים שיפנו למשיבות לקבלת ייעוץ פנסיוני.

לפי סעיף 18(ג) לחוק, כאשר מוגשת בפני ביהמ"ש בקשה לאישור הסדר פשרה עליו לבחון תחילה האם יש לדחות את ההסדר על הסף. בהיעדר הנחיה ספציפית אלו שיקולים על ביהמ"ש לשקול, השופט סוקול קבע שביהמ"ש יבחן בשלב זה באופן לכאורי, האם ההסדר ראוי, הוגן וסביר בהתחשב בעניין חברי הקבוצה, תוך שימוש במספר מבחני עזר: האם ההסדר מיטיב עם חברי הקבוצה; האם שווי הפיצוי המוצע סביר ביחס לנזק שנגרם; האם ההסדר מאזן כראוי את סיכויי ההצלחה בהליך; האם קבוצת הנהנים מההסדר זהה לקבוצת הנפגעים או לכל הפחות בעלת זיקה קרובה לה; האם ניתן לאתר את קבוצת הנפגעים ולהעניק להם פיצוי ישיר ועוד. בתוך כך, אם מגיע ביהמ"ש למסקנה כבר בשלב זה כי ההסדר לא עומד בעקרון המנחה, עליו לדחות את הבקשה.

במקרה דנא, נקבע בביהמ"ש המחוזי כי יש לדחות ההסדר על הסף משלא עומד אפילו לכאורה במבחנים שנקבעו. ראשית, לא הוכח כי נעשו מאמצים כנים ומספיקים לאיתור חברי הקבוצה. כך למשל, הצדדים הצהירו שהמשיבים התקשרו עם גורם שלישי לצורך הפרסום, אך לא הביאו מידע על זהותו, ולא הראו נתונים על פניות מצדם לקבל מידע מאותו גורם. שנית, הסדר הפשרה המוצע לא מביא בחשבון את עניין חברי הקבוצה שכן מעניק הטבות ללקוחות קיימים של המשיבות שבינם לבין חברי הקבוצה אין כל זיקה. סוגיה זו עלתה בעניין אייל גור,¹⁷ שם נקבע כי יש להעדיף מתן פיצוי לחברי הקבוצה על פני מתן תרומה

¹³ חוק התקשורת (בזק ושירותים), תשמ"ב-1982.

¹⁴ עניין לדרמן, פסי' 3-2.

¹⁵ שם, פסי' 9-8. לאור היעדר המידע המדויק בנוגע למספר נמעני המסרונים, ביצעו המשיבות הערכה למספר חברי הקבוצה תוך שימוש בנתון המקובל בשוק הפרסום למספר הפניות החוזרות שמניב פרסום באמצעות מסרונים. כך, בהינתן שהמשיבות קיבלו 1,300 פניות חוזרות המהוות לפי הנתון לעיל כ-10% מהמקבלים, הקבוצה הוערכה בכ-13,000 נמענים. הצדדים העריכו כי לנמענים שפנו חזרה לא נגרם כל נזק ולכן גודל הקבוצה הוערך בכ-11,700 נמענים בלבד.

¹⁶ שם, פסי' 6-11.

¹⁷ רעא 1644/15 אייל גור נ' דור אלון אנרגיה בישראל (1998) בע"מ, פסי' 12 לפסק דינה של כב' השופטת (כתוארה אז) אסתר חיות (פורסם בנבו, 27.5.2015), (להלן: עניין גור). עניין התובענה בטענה כי מוני התשלום במשאבות הדלק שבבעלות המשיבות החלו בחיוב הלקוח עוד בטרם הזרימה המשאבה דלק בצינור התדלוק. כך, נעשתה גביית יתר שהוערכה בסך של כ-124,311,000 ש"ח. בטרם הגישו המשיבות תגובתן לבקשה הגיעו הצדדים להסכם פשרה לפיו יעניקו המשיבות לציבור לקוחותיהן בקבוקי שתייה קלה בשווי חמישה מיליון ש"ח ויישמו נוהל עבודה שימנע גביית יתר. הסכם הפשרה נדחה בשל אי היכולת להעריך את הסכום שהיה נפסק לתובעים אם התובענה הייתה מתקבלת וכן בשל אי טיבו של הפיצוי ומכאן הערעור.

לציבור וכי גם אם לא ניתן לזהות ולאחר במדויק את חברי הקבוצה ניתן לפצותם באמצעות מנגנון פיצוי קולקטיבי (סעיף 20(ג) לחוק). בתוך כך, גם על פי מנגנון זה יש לתת עדיפות לפיצוי המקיים קורלציה מסוימת בין ציבור הניזוקים לציבור המפוצים כך שאחוז גבוה ככל הניתן ינותב לקבוצת הניזוקים המיוצגת. שלישית, ההטבות לא משרתות את האינטרסים של הרתעת המזיק ומניעת פגיעה חוזרת בקבוצה כפי שנדרש ולא הוכח מה שוויו האמיתי של הפיצוי.

השופט סוקול בהחלטתו, העלה מספר קשיים במתן פיצוי על דרך של הטבות והנחות, שמהווים לידו שיקולים שיש לבחון בטרם אישור הסדר פשרה: הקושי בהערכת שווי הפיצוי ואפשרות הספק לשלוט בו תוך שינוי מחיר; מתן ההנחות וההטבות עלול לבוא במקום הנחות שהיו ניתנות בלאו הכי; שימוש במתן ההנחות ככלי שיווקי לספק שבטווח הארוך יגדיל רווחיו; ההסדר עשוי לעודד רכישת מוצרים מהספק על חשבון מתחריו ועוד.¹⁸ לכן, על ההסדר לכלול דרכים להבטיח כי מדובר בהנחות ממשיכות, כי כל סכום ההנחה יגיע לציבור ולהבהיר כיצד חושב סכום הפיצוי גם מנקודת מבט הספק.

פרופ' קלמנט במאמרו,¹⁹ דן בבעייתיות שבהערכת שווי הפשרה הנובעת מהפער בין שוויה הנחזה של הפשרה לשוויה הממומש ומהפער בין שוויה לקבוצה לבין עלותה לנתבע. באשר לפער הראשון, לא כל חברי הקבוצה ישתמשו בשובר שקיבלו בין אם בשל אי התעניינותם במוצר או בין אם בשל אי רצונם להוציא כספים כדי לרכשו. כמו כן, אף אם חבר הקבוצה מימש את ההטבה ייתכן ושווי של המוצר מבחינתו נמוך ממחיר השוק ולכן שווי ההטבה נמוך יותר עבורו. לבסוף, לרוב השווי הנחזה מבוסס על מחיר המחירון של המוצר אך בשל הנחות ומבצעים, מוצרים רבים נמכרים במחיר נמוך יותר.²⁰ באשר לפער השני, עלות הטבה שלא מומשה היא אפס לנתבע משום שאיננו נדרש לשלם עבורה. זאת ועוד, כשמדובר בחבר קבוצה שיממש את ההטבה ולא היה רוכש את המוצר ממילא, ההטבה אף עשויה להניב רווח לנתבעת, וזאת אם עלות הייצור נמוכה מהסכום ששילם אותו חבר קבוצה.²¹

השופט סוקול קבע כי ההטבות וההנחות במקרה דנא מעלות מספר קשיים. ראשית, לא הוצגו נתונים מהם ניתן ללמוד מהו המחיר הראוי לשירותי ייעוץ פנסיוני ולחבילת ההתקשרות לרשת האינטרנט ולכן קשה לאמוד מהו שווי ההטבות האמיתי. שנית, ההטבות וההנחות נדמות יותר כמתן כלי שיווק למשיבות מאשר כפיצוי לנפגעים. שלישית, הן מחייבות התקשרות עם המשיבות ועל כן לא מהוות פיצוי למי שאינו מעוניין להתקשר עמן. בעניין גוטמן,²² נדחה הסדר פשרה גם כן, בין היתר בשל הטבת הקופונים שהוצעה בו, שנתפסה כמשרתת יותר את עניינה של הנתבעת הזוכה לקידום מכירות בהיקף כלל ארצי. כמו כן, בעניין בן עמי,²³ נקבע שאין לאשר את הסדר הפשרה משום שהוא מטיל על חברי הקבוצה לרכוש מהמשיבות שירות או מוצר כתנאי לקבל הטבה וזאת אף אם הרכישה היא בחינם בדומה למקרה הנ"ל. יצוין כי בשני מקרים אלו לא היה מדובר בהסדרי פשרה שנדחו על הסף כי אם בהסדרים שנדחו לאחר פרסומם.

¹⁸ שם, פסי' 35-38.

¹⁹ אלון קלמנט, "הפער בין שוויו הנחזה לשוויו הממומש של הסדר הפשרה בתובענה ייצוגית" **משפט ועסקים** כ 1 (תשע"ו).

²⁰ שם, עמ' 14-11.

²¹ שם, עמ' 15-14.

²² תצ (ת"א) 1424/09 **אלדד גוטמן נ' נביעות-טבע הגליל בע"מ**, פס' 10 (פורסם בנבו, 17.7.11), (להלן: **עניין גוטמן**). עניין התובענה בטענה כי חלק מהכיתוב על גבי אריזת המוצר "נביעות+" מטעה ומנוגד לתקנות בריאות הציבור שכן כמות הוויטמינים בו זניחה ונמוכה באופן משמעותי מהכמות המינימלית הנדרשת לסימון כזה על פי התקנות. לאחר שהגישה המשיבה תשובתה לבקשת האישור והמבקש הגיב לה הגיעו הצדדים להסדר פשרה. נקבע, שהמשיבה תמשיך לשווק את המוצר עם כיתוב זה, ותפיץ בקרב הציבור כ-600,000 שוברים לקבלת בקבוק שתייה בחינם בעת רכישת שני בקבוקים של המשקה במחיר מלא.
²³ בת"א (מחוזי ת"א) 2405/04 **בן עמי נ' הדר חברה לבטוח בע"מ**, בעמ' 4 (פורסם בנבו, 27.04.2011), (להלן: **עניין בן עמי**). עניין התובענה בטענה כי המשיבה נמנעה שלא כדין מלציין בהצעת הביטוח ורשימת הפוליסה כי במקרים מסוימים תשלם למבוטחיה תגמולי ביטוח בשווי ערך הרכב אך בניכוי משתנים מיוחדים המפחיתים מערכו. לאחר שבקשת האישור אושרה הגיעו הצדדים להסכם פשרה. נקבע כי חברת הפניקס אליה מוזגו עסקי המשיבה תערוך מבצע צרכני למשך שנה שבמסגרתו יהיו זכאים חברי הקבוצה לשלושה חודשי ביטוח ללא כל תשלום נוסף וללא דרישה לרכישת ביטוח לתקופה נוספת.